

DİMİTRİS MAMALOUKAS • Özgür Ruh Fini

Κοπέλα που σε λένε Φίλι

© 2025 Dimitris Mamaloukas

İletişim Yayınları 3700 • Dünya Edebiyatı 361

ISBN-13: 978-975-05-3991-6

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYANLAR Berkay Üzüm, Necdet Dümelli

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Nikephoros Lytras, “Beklerken”, 1895-1900

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Erdi Galata

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

DİMİTRİS MAMALOUKAS

Özgür Ruh Fini

Κοπέλα που σε λένε Φίνι

YUNANCADAN ÇEVİREN

Şebnem Arslan

DİMİTRİS MAMALOUKAS 1968 yılında Atina'da doğdu ve halen orada yaşamaktadır. Yazar ve çevirmen. On ikisi yetişkin, sekizi çocuklar için olmak üzere yirmi roman, öykü, makale ve iki oyun yazdı. Bunların arasında, polisiye romanlar olan *Botanikçinin Büyük Ölümü*, *Yayıncının Kaçırılması*, *Dimitrios Mostra'nın Kayıp Kitaplığı* (EKEBI-ERT 2007 Ödülü'ne aday gösterildi), *Asfaltın Yalnızlığı'nın* yanı sıra *Özgür Ruh Fini* (Altın Bilek Yayınları, 2013; İletişim Yayınları, 2026) ve *Elimi Tut* adlı romanları da bulunmaktadır. İlk kitabı sinemaya uyarlandı ve öyküleri çeşitli antolojilerde yer aldı. Polisiye romanı *Kızıl Tugaylar'ın Gizli Örgütü* (2016; İletişim Yayınları, 2020) 2016 yılında edebiyat dergisi *Anagnostis* tarafından En İyi Roman Ödülü'ne layık görüldü. Bir diğer polisiye romanı *Stephen King Gibi Öldürmek* 2025 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Son kitapları ise Monocle Yayınevi tarafından yayımlanan *Bay Sheriman'ın Tuhaf Noel'i* ve *Pascar ve Mia* adlı kısa romanlardır.

Facebook: dimitrios.mamaloukas

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Fabrika

7

İKİNCİ BÖLÜM

Morg

39

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güzergâh

99

Fabrika

1

Toplama kampında güneş her doğduğunda ölümü düşünüyorum. Her gün yeniden ölüme karşı savaşıyorum. Benim adım Fini. Yirmi dokuz yaşımdayım. Zifiri karanlık koşu, boşlukta asılı gibi duran umut ya da vazgeçmişliğin kıvılcımlarını saçan gözlerden başka bir şey görünmüyor. Aç bir sıçanın, sarındığım battaniyemin dikiş yerlerinden gelen diş gıcirtılarını duyuyorum. Burası çok soğuk. O kadar ki, insanın canına tak ettirip zihnini bulanıran bir soğuk var.

Herhangi bir şeyi koklamayı bırakalı çok oluyor. Aylarca suyla temas etmeyen insan bedeninin o bıçak gibi keskin, ekşi kokusuyla karışık idrar kokusu, hatta genel olarak tuvalet kokusu, belki de kokulara artık duyarsızlaştığım için burnuma gelmiyor.

Etrafımdaki neredeyse herkes uyuyor. Yüksek ranzalara dağılmış bedenlerin horlamaları çok net duyuluyor. Güneşin ışıyıp ışımadığını anlayamıyorum. Koşu pencere yok.

Yaşadığımız koğuş yerin altında. Üzerimizi örten toprak ise kalın buz ve kar örtüsüyle kaplı.

Sanki kulak zarım patlayıp kulaklarımdan kan akacaktı gibi, sağır edici siren sesinin duyulmasıyla aniden etrafındaki her şey ve herkes sanki bir patlamaya maruz kalmış gibi tepki veriyor. Aynı anda, uzun ve düzgün bir sırayla tavana yerleştirilmiş lambaların kör edici ışıkları yanıyor. Etrafı aydınlatarak her türlü detayı gözler önüne seren güçlü ışık, görüntümüzden utanmamıza neden oluyor. Baldırıçıklak birkaç kişi buz gibi zemine atıyor kendini. Bazıları yüksek yataklarından aşağı atlıyor, bazıları alçak yataklarında doğrulup ayağa kalkıyor. Herkes telaşlı. Üstlerini giyiniyor, kendilerine çekidüzen verip, şapkalarını takarak hazırlanıp koşuyorlar. Tüm bunlar olurken ben düşünmeye çalışıyorum. Pirson, sabah uyandığымda hiçbir şey düşünmememi söylüyor. “Adından başka hiçbir şeyi düşünme,” diyor bana. Ben de onun sözünü dinliyorum.

Benim adım Fini.

Sıraya girmekte gecikmemelisin. Gecikirsen nöbetçiler geliyor. Bugün herkes dakikti. Hep beraber koğuşun kapısının önünde sıraya girip, hızlı adımlarla fabrikaya doğru giden koridorda yürümeye başladık.

Elimden geldiğince iyi şekilde giyinmeye çalıştım. Pirson sırada, tam arkamda. Eğer onunla tanışmasaydım şimdiye kadar çoktan ölmüştüm. Üstümde ihtiyardan aldığım gömlek var. İç tarafındaki küçük, gizli ceplerden birinde çakıyı taşıyorum. Her ne kadar Pirson bana tam aksini öğütse de ben çakıyı üzerimde tutuyorum. Pirson çakıyı içime, bacaklarımla arasına saklamamı söylemişti.

Hiç sonu yokmuş gibi görünen uzun koridorda hızlı adımlarla ilerlerken soluklarımız küçük bulut kümeleri gibi etrafı kaplıyor. Birkaç kişinin tehditkâr bakışları üzerimde

geziniyor. Aşağılayıcı yüz ifadeleriyle karışık düşmanca bakışlarla karşılaşıyorum. Birisi beni arkamdan hafifçe itiyor. Arkama dönmüyorum. Sadece yere bakarak daha hızlı adımlarla ilerliyorum. Etrafta, soğuktan birbirine vuran dişlerden gelen seslerle fısıltılar duyuyorum. Benim de soğuktan canım çok acıyor ve daha dişli bir şekilde savaşmayı ihtiyardan aldığım kaşkolümü benden gasp etmelerine izin verdiğim için kendime kızıyorum.

Biraz daha ileride, fabrikadan dönenlerle karşılaşıyoruz. Bitkin haldeler. İnsandan çok, boşlukta sallanan bez parçalarını andırırlar. Bizim de onlar gibi olduğumuzu iddia eden Pirson'a inanıyorum. Onların yüzlerine kaçamak bir bakış atıyorum. Acaba içlerinden hangisi birkaç dakika sonra benim döşeğime uzanıp, benim yüzümü yasladığım aynı pis tarafa kendi yüzünü yaslayacak?

Kim bilir kim? Onun teninin kokusuyla benimkisi, koğuşun, kaderin bizi götürdüğü koğuşun, dar küçük giderinde birbirine karışmıştır.

İşin gerçeği, ben o pis, insan teniyle yağlanmış döşeğe tenimi değdirmiyorum. Işıklar sönüp daracık yatağıma uzanmadan az önce yastığın üzerine bir mendil seriyorum. Aslında mendil değil. Sanki onu bir daha asla görmeyeceğimizi biliyormuş gibi, ölmeden önce bana Marianthi'nin hediye ettiği, yıpranmış bir bez parçası. Henüz onu yıkamayı başaramadığım için mendil salya sümük dolu. Su böyle şeyler için hiç artmıyor. Buraya gelir gelmez öğrendiğin ilk şey bu oluyor. Bu haliyle bile olsa, uyurken yüzümü o bez parçasından mendile dayayıp uyduğumda en azından kendimi bir parça bile olsa insan gibi hissedebiliyorum.

Fabrikada, kişisel olan herhangi bir nesneye sahip olmak yasak. O yüzden her sabah mendili özenle katlayıp ihtiyarın gömleğinin gizli ceplerinden birine saklıyorum.